Bogár László: A Nagy Globális válság 2.

2013 október 03. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Az öt éve örvényl? globális válság okait igyekeztem feltárni írásom múlt héten megjelent els? részében. Kiderült, hogy a globális pénzhatalmi rendszer megzsarolta az államokat, hogy ha nem adnak ingyen pénzt a bankoknak, akkor egy globális polgárháború mindent elpusztít.

El?bb még felmerült, hogy esetleg ne „ajándék” legyen ez a tizenkétezermilliárd dolláros összeg, hanem a befizet? államok ennek fejében tulajdonrészt szereznének a bankokban, de aztán a globális média „óh, ne már, ez annyira komcsis lenne, államosítás, miegymás”, maradjon inkább ajándék. Persze formálisan azt azért vállalták, hogy ebb?l a pénzb?l újra beindítják a szinte teljesen „befagyott” hitelrendszert.

A „befagyás” pedig azért következett be, mert a bankok jelezték, hogy eddig ugyan felel?tlenül hiteleztek, de tanultak ebb?l, és most már egyáltalán nem hiteleznek. Ez azonban igen rövid id? alatt olyan láncreakcióhoz vezetett volna, ami az egész világgazdaságot szétroncsolhatta volna. Ám a bankok ígéretükkel ellentétben nem hiteleztek, hanem az államtól kapott ingyen pénzt a jegybankokban „pihentették”, de most már kamat fejében.

Plusz horribilis jutalmakkal ajándékozták körbe egymást, szó se róla, valóban „jó munkát végeztek”, hisz mesterségesen keltett hisztériával megzsarolták az államokat, horribilis összeg? ingyenpénzt kaptak, tehát happy end!

A helyzet azonban nem mindenkinek volt ennyire hepi, egészen pontosan a bankokon és „kiszolgálóikon” kívül mindenki más vesztese volt ennek a trükksorozatnak. A kormányok az államháztartáson keresztül tehát engedtek és fizettek, abban a reményben, hogy a bankok teljesítik az ígéretüket, de nem így történt. S?t egy-két év hatásszünet után a globális pénzhatalmi rendszer a média segítségével riadót fújt. Az államok súlyosan eladósodtak, és ez egyre kockázatosabbá teszi a finanszírozásukat, így kénytelenek vagyunk jelent?sen megemelni az adósságaik kamatát, hangzott a verdikt. És az államok, a kormányok nem azt válaszolták ám, hogy „már bocsi, de nem t?nik fel számodra, kedves globális pénzhatalmi rendszer, hogy éppen azért adósodtunk el, mert te megzsaroltál minket, és, hogy az a pénz, amivel neked tartozunk, az ott van nálad”. Nem, nem ezt mondták… És nem is azt, hogy „ráadásul mi ingyen adtuk neked, te pedig most kamatostól akarod újra kivasalni bel?lünk ugyanazt a pénzt. Nem gondolod, hogy ez egy kicsit túldimenzionált a követelés, szóval nem lehetne, hogy kicsit kevésbé légy mértéktelen?”

Nem, az államok, kormányok nem ezt válaszolták, hanem szemlesütve szégyenkeztek, és jelezték, mindent megtesznek majd, hogy önmagukat és állampolgáraikat sokkal szerényebb fogyasztási szintre „állítsák be”. És ezzel elkezd?dött a megszorítások végtelen végzetes spirálja, ami most már pénzügyi fekete lyukként m?ködik. A PIGS országok (Portugália, Itália, Görögország és Spanyolország) a globális pénzhatalmi rendszer regionális „l?terévé” váltak, ahol az összes létez? pénzfegyvert kipróbálták már.

Az igazi kísérleti nyúl azonban valójában Magyarország volt. Nagyon fontos volna kimondani végre, hogy ami velünk történt 2008 ?szén, az egyfajta f?próbája volt mindannak, amit azóta a PIGS országokkal m?velnek. A forgatókönyv lényege mindig ugyanaz. Egy eleve történelmi adósságcsapdába hajszolt országra rászáll a globális véleményterrorként m?köd? média, és mesterségesen keltett hisztériával eléri, hogy a globális piacokon gyanakvó, ellenséges hangulat alakuljon ki az országgal szemben. Majd egy brókercsoport koncentrált pénzügyi támadást intéz ellene, ami normális körülmények között rövid id?n belül automatikusan kifulladna.

Ám a helyzet lényege éppen az abnormalitás, a felfokozott érzelmek, indulatok, a pánikhangulat. És ebben a helyzetben nem olyan nagyon bonyolult feladat mindezzel olyan lavinát elindítani, amelyet aztán már semmilyen módon nem lehet megállítani. És pontosan ez történt Magyarországgal is. Ráadásul a globális „konstrukt?röknek” volt dramaturgiai érzékük, mert Magyarországot az október 23-a körüli héten támadták meg pénzfegyvereikkel, és az IMF és Magyarország közötti „fegyverszüneti megállapodáson” november 4-i dátum szerepel, hangsúlyozandó, hogy nyilvánvaló színjátékról van szó.

Eladósodásunk újabb kényszer? hulláma tehát azt a célt szolgálta, hogy teszteljék, a lokális kollaboráció zavartalan „üzemeltetése” megfelel? színvonalon m?ködik-e. Amikor például Görögország és Olaszország esetében észlelték, hogy a helyi „együttm?köd?k” még nem elég „készségesek”, akkor minden különösebb teketóriázás nélkül egyszer?en „félretolták” az egyébként a demokrácia szabályai szerint megválasztott miniszterelnököket, és saját megbízható ügynökeiket ültették a kormányf?i székbe. Tették mindezt a nyugatias demokrácia nagyobb dics?ségére.

A megszorítások végzetes spiráljában verg?dik most már szinte az egész nyugati világ, és benne hazánk is. Ma már minden gondolkodni képes ember világosan látja, hogy mindez nem a megoldás, hanem a megoldandó súlyos probléma maga. Vagyis a globális pénzhatalmi rendszer az egész álság-válságot azért „hagyta megtörténni”, hogy ürügyhez jusson az újabb kifosztó szivattyúk „felszereléséhez”. Az el?ttünk álló igen kritikus és veszélyes id?k igazi kihívása éppen az, hogy mindezt felismerik-e a „gazdaállatként” használt lokalitások társadalmai. Magyarország miniszterelnöke azt világosan látja, hogy forradalomra és szabadságharcra van szükség ahhoz, hogy ebb?l a végzetes csapdából kikeveredjünk. A 2010 és 2014 közötti ciklus azonban inkább csak arra jó, hogy összegezzük tapasztalatainkat. A 2014-es választások igazi tétje pedig az, hogy lesz-e a kísérletnek méltó folytatása.

Bogár László – magyarhirlap.hu

Ajánló